

Wieści Parafialne

2023

Luty

Rok XXII Nr 2 (224)

Parafia p.w. Najświętszej Marii Panny Nieustającej Pomocy w Przygodzicach

„Wielki Post, Wielki Post

Zbudujemy razem most,

Most do Ojca, który w niebie

Czeka na mnie i na ciebie”.

Środa Popielcowa

Na Nowy Rok składałem Wam życzenia zdrowia duszy i ciała, kładąc akcent na duszę, bo ona jest nieśmiertelna i ukierunkowuje nas na życie wieczne. Rozpoczynając Wielki Post pragnę, aby te życzenia stały się postanowieniem wielkopostnym. Dla zdrowia ciała jest mnóstwo propozycji, byśmy byli piękni i mocni. Nie tylko apteka z różnymi lekarstwami, ale zdrowa żywność, gabinety kosmetyczne, siłownie i różnego rodzaju ćwiczenia cielesne. Zdrowie duszy jest współcześnie zaniedbywane, bo chcemy żyć jak najdłużej i w dobrej kondycji, a do wartości duchowych nie przywiązujemy wagi, bo wydaje nam się, że wystarczy przeciętność.

Dzisiejsza Środa Popielcowa przypomina nam jednak w wyrazistym znaku liturgicznym, że „*prochem jesteś i w proch się obrócisz*” i w pokorze przyjmujemy popiół na nasze głowy. Starotestamentowy prorok Kohelet tę prawdę ujmuje w tragicznym stwierdzeniu, iż „*marność nad marnościami i wszystko marność*”. Nie chodzi o pogardę dla ciała i życia doczesnego, ale o nieuchronne prawo przemijania, które samo w sobie jest przypomnieniem, że niczego na zawsze nie posiadamy. Trzeba dbać o zdrowie ciała, o odpowiedni wygląd i właściwe odżywianie, nie można zaniedbać leczenia i dbania o kondycję fizyczną. Wszystko to jest wartością i musi być przedmiotem naszej troski, ale wartość życia wiecznego jest ponad wszystko.

Religijność to nie tylko hołd oddawany Bogu, ale odpowiedź na Boże zaproszenie do udziału w Jego życiu. Trzeba więc rozwijać się duchowo, wykazywać się wiernością wobec przymierza zawartego na chrzcie św., moralnie się doskonalić, aby stawać się podobnym do Syna Bożego, wiernie Go naśladować. We wspólnocie Kościoła mamy ten pokarm dla duszy, mamy lepszy przystęp do Boga przez sakrament pokuty i umocnienie łaską z nieba, mamy słowo Boże, jako światło na drodze życia. A przede wszystkim nadzieję, że „*Pan mnie wskrzesi w dniu ostatecznym*” opartą nie tylko na obietnicy, ale na Zmartwychwstaniu Jezusa Chrystusa. W nabożeństwach pasyjnych odkrywamy nie tylko cierpienie i ofiarę Jezusa, ale rozważamy Jego ostateczne zwycięstwo dla nas, że i nas dotyczą słowa „*dziś ze Mną będziesz w raju*”.

Umiejmy więc w Wielkim Poście szczególnie się skupić na tym, co nieprzemijające, czego nie wolno zaniedbać i stracić. Żeby popiół nie był tylko ostatecznie znakiem śmierci

i bezsensu, ale w słowach „*nawracajcie się i wierzcie w Ewangelię*” nasze wysiłki i nadzieje kierował na inwestycję w duszę, której pierwszeństwo dla człowieka wierzącego musi być oczywiste i bezwzględne.

Ks. Proboszcz

ORĘDZIE OJCA ŚWIĘTEGO FRANCISZKA NA WIELKI POST 2023 r.

Asceza wielkopostna (fragmenty)

Ewangelia opisuje wydarzenie przemienienia Jezusa. Widzimy w nim odpowiedź Pana na niezrozumienie, jakie okazali mu jego uczniowie. Doszło do poważnej kontrowersji między Nauczycielem a Szymonem Piotrem, który po wyznaniu wiary w Jezusa jako Chrystusa, Syna Bożego, odrzucił Jego zapowiedź męki i krzyża. Jezus stanowczo go upomniał: „Zejdź Mi z oczu, szatanie! Jesteś Mi zawadą, bo myślisz nie na sposób Boży, lecz na ludzki!”. A „po sześciu dniach Jezus wziął z sobą Piotra, Jakuba i brata jego Jana i zaprowadził ich na górę wysoką, osobno”.

Ewangelia o Przemienieniu Pańskim jest głoszona co roku w drugą niedzielę Wielkiego Postu. Rzeczywiście w tym okresie liturgicznym Pan bierze nas ze sobą i prowadzi na miejsce odosobnione. Nawet jeśli nasze normalne obowiązki wymagają od nas pozostania w naszych zwykłych miejscach, przeżywając powszedniość często powtarzaną, a niekiedy nudną, to w okresie Wielkiego Postu jesteśmy zaproszeni do „wejścia na wysoką górę” razem z Jezusem, aby przeżyć wraz ze świętym ludem Bożym szczególnie doświadczenie *ascezy*.

Asceza wielkopostna to usiłowanie, zawsze ożywiane łaską, do przewyciężenia naszego braku wiary i oporów, żeby pójść za Jezusem drogą krzyżową. Aby pogłębić naszą znajomość Nauczyciela, musimy dać się Jemu prowadzić na miejsca odosobnione i w górę, odrywając się od przeciętności i próżności. Trzeba wyruszyć w drogę wiodącą pod górę, wymagającą wysiłku, ofiarności i koncentracji, jak wyprawa w góry.

Na „rekolekcje” na górze Tabor Jezus zabiera ze sobą trzech uczniów, wybranych by byli świadkami wyjątkowego wydarzenia. Chce, aby to doświadczenie łaski nie było indywidualne, lecz wspólne, jak zresztą całe nasze życie wiary. Za Jezusem idzie się razem. I razem, jako Kościół pielgrzymujący w czasie, przeżywamy rok liturgiczny, a w nim Wielki Post, idąc z tymi, których Pan postawił obok nas jako współtowarzyszy podróży. Podobnie jak w przypadku wejścia Jezusa i uczniów na górę Tabor, możemy powiedzieć, że naszą wielkopostną drogę odbywamy razem będąc uczniami jedyne go Nauczyciela. Wiemy bowiem, że On sam jest *Drogą*, a zatem Kościół nie czyni nic innego, jak tylko coraz głębiej i pełniej wchodzi w tajemnicę Chrystusa Zbawiciela.

Ewangelia opowiada, że Jezus „przemienił się wobec nich: twarz Jego zajaśniała jak słońce, odzienie zaś stało się białe jak światło”. Tu jest „szczyt”, cel podróży. Po wejściu, przebywając z Jezusem na wysokiej górze trzem uczniom zostaje dana łaska ujżenia Go w Jego chwale, jaśniejącego nadprzyrodzonym światłem, które nie pochodziło z zewnątrz, ale promieniowało z Niego samego. Boskie piękno tej wizji było nieporównywalnie większe niż jakikolwiek trud, jaki uczniowie mogliby podjąć, wchodząc na Tabor. Podobnie jak w każdej trudnej górskiej wyprawie: w miarę wchodzenia trzeba skoncentrować spojrzenie na ścieżce, ale panorama, która otwiera się na końcu, zaskakuje i odpłaca swoim cudem.

Doświadczenie uczniów na górze Tabor zostaje dodatkowo ubogacone, gdy obok przemienionego Jezusa pojawiają się Mojżesz i Eliasz, uosabiając odpowiednio Prawo i Proroków. Nowość Chrystusa jest wypełnieniem Starego Przymierza i obietnic: jest nierozzerwalnie związana z dziejami relacji Boga ze swoim ludem i odsłania jej głęboki sens.

Ascetyczna droga wielkopostna ma za cel przemianę, tak osobistą, jak i eklezjalną, która w obu przypadkach znajduje swój wzór w przemienieniu Jezusa i dokonuje się dzięki łasce Jego paschalnego misterium. Aby takie przemienienie mogło się w nas w tym roku dokonać, chciałbym zaproponować dwie „ścieżki”, którymi można pójść, by wejść razem z Jezusem i razem z Nim osiągnąć cel.

Pierwsza odnosi się do nakazu, jaki Bóg Ojciec kieruje do uczniów na górze Taborze, gdy ci kontemplują przemienionego Jezusa. Głos z obłoku mówi: „Jego słuchajcie”. Wielki Post jest czasem łaski na ile słuchamy Tego, który do nas mówi w słowie, które Kościół ofiarowuje nam w liturgii: nie pozwólmy, by padło ono w pustkę. Jeśli nie zawsze możemy uczestniczyć we Mszy Świętej, czytamy czytania biblijne dzień po dniu, także z pomocą internetu. Oprócz Pisma Świętego, Pan przemawia do nas w braciach i siostrach, zwłaszcza w obliczach i historiach tych, którzy potrzebują pomocy. Słuchanie Chrystusa dokonuje się także przez słuchanie naszych braci i siostr w Kościele, przez to wzajemne słuchanie, które w niektórych fazach jest głównym celem, ale które zawsze pozostaje niezbędne w metodzie i stylu Kościoła.

Słyszając głos Ojca, „uczniowie, upadli na twarz i bardzo się złękli. A Jezus zbliżył się do nich, dotknął ich i rzekł: «Wstańcie, nie lękajcie się!» Gdy podnieśli oczy, nikogo nie widzieli, tylko samego Jezusa”. Oto drugie wskazanie na ten Wielki Post: nie chronić się w religijności składającej się z nadzwyczajnych wydarzeń, z sugestywnych doświadczeń, w obawie przed stawieniem czoła rzeczywistości z jej codziennymi zmaganiem, jej trudnościami i sprzecznościami. Światło, które Jezus ukazuje uczniom, jest przedsmakiem chwały paschalnej i ku niej trzeba zmierzać, idąc za „Nim samym”. Wielki Post jest ukierunkowany na Paschę: „rekolekcje” nie są celem samym w sobie, ale przygotowują nas do przeżywania męki i krzyża z wiarą, nadzieją i miłością, aby dotrzeć do zmartwychwstania. Pan powtarza nam: „Wstańcie i nie lękajcie się”. Zejdźmy na równinę i niech łaska, której doświadczyliśmy, podtrzyma nas w byciu budowniczymi w zwyczajnym życiu naszych wspólnot.

Drodzy bracia i siostry, niech Duch Święty ożywia nas w tym Wielkim Poście w naszym wchodzeniu na górę z Jezusem, by doświadczyć Jego Boskiego blasku i w ten sposób, umocnieni w wierze, abyśmy mogli podążać drogą razem z nim, który jest chwałą swego ludu i światłem pogan.

FRANCISZEK

Nabożeństwa Pasyjne

- Gorzkie Żale w niedzielę g.15.00

Gorzkie Żale, to rdzennie polskie nabożeństwo o męce Pana Jezusa. Swe powstanie zawdzięcza Księżom Misjonarzom działającym od połowy XVII wieku w Warszawie, przy kościele św. Krzyża. Założyli oni Bractwo św. Rocha, którego celem było oddawanie czci Panu Bogu, poprzez wspólne modlitwy, procesje i śpiewy. W okresie Wielkiego Postu Bractwo organizowało rozbudowane nabożeństwa pasyjne składające się z trzech

części, z których każda poprzedzona była biczowaniem, a śpiew hymnów łacińskich, przeplatany był pieśniami wielkopostnymi w języku polskim. Treść pieśni mówiła bardzo dokładnie o męce Pana Jezusa i dlatego mogła być zrozumiała dla wszystkich. 2 stycznia 1707 roku na polecenie proboszcza Michała Tarło przygotowano książeczkę polską "O Męce Pańskiej". Wkrótce nabożeństwo uzyskało aprobatę polskich władz kościelnych oraz Stolicy Apostolskiej, która za udział w Gorzkich Żalach udzieliła szereg odpustów. Z czasem trafiły do wszystkich parafii nie tylko w Polsce, ale do środowisk polonijnych Brazylii i Stanów Zjednoczonych. Melodie pieśni wzorowane są na melodyce chorału gregoriańskiego. **Tekst nabożeństwa pasyjnego ma konkretnego autora. Ksiądz Wawrzyniec Benik ze Zgromadzenia Księży Misjonarzy św. Wincentego a Paulo oparł tekst i formę poszczególnych pieśni na motywach jutrzni z XVIII wieku i na surowym klimacie średniowiecznych pasyjnych misteriów liturgicznych. Po raz pierwszy Gorzkie żale odprawiono 13 marca 1707 roku. W tym samym roku zostały wydane drukiem pod tytułem „Snopek Mirry z Ogródu Gethsemańskiego albo żalósne Gorzkie Męki Syna Bożego”.**

- Droga Krzyżowa w piątek g.16.00 dla dzieci i 18.30 dla dorosłych

Droga Krzyżowa jako praktyka pobożnościowa zaczęła się kształtować około 800-900 lat temu. Chrześcijaństwo pierwszych wieków koncentrowało się bowiem głównie na podkreślaniu mocy i potęgi Boga. Dopiero wyprawy krzyżowe, które miały na celu odbicie Ziemi Świętej z rąk pogan spowodowały zainteresowanie się jerozolimską trasą, którą przeszedł Zbawiciel z krzyżem. W XIII wieku powstaje zgromadzenie franciszkanów, którzy w XIV w. stali się oficjalnymi opiekunami ziem świętych. Oni zaczęli „promować” wśród przybywających pielgrzymów nabożeństwo drogi wiodącej z pałacu Piłata na górę Golgota. W tym samym czasie wyodrębnia się kult upadków Jezusa. Niedługo potem pojawił się również kult stacji. Nazwa Via Crucis zaczęła funkcjonować od 1458 roku. Ale wtedy liczba stacji Drogi Krzyżowej ciągle nie była jednolita. W zależności od miejsca i krajów odnotowano ich od pięciu do osiemnastu! Liczbę czternastu stacji zaakceptował Kościół w XVIII wieku.

Pierwsza Kalwaria poza Palestyną powstała w Hiszpanii. Z kolei w Polsce to hrabia Maciej Zebrzydowski w 1605 roku nakazał budowę pierwszej Kalwarii koło Lanckorony (okolice Krakowa). Obecnie jest wiele takich miejsc w naszej Ojczyźnie.

WSKAZANIA PASTERSKIE DOTYCZĄCE PRZEPISÓW POKUTNYCH W ZWIĄZKU Z WIELKIM POSTEM

„Pokutujcie więc i nawróćcie się, aby grzechy wasze zostały zgładzone, aby nadeszły od Pana dni ochłody, aby też posłał wam zapowiedzianego Mesjasza, Jezusa, którego niebo musi zatrzymać aż do czasu odnowienia wszystkich rzeczy” (Dz 3,19-21). Wszyscy wierni, każdy na swój sposób, na podstawie prawa Bożego zobowiązani są czynić pokutę. Żeby jednak – przez wspólne zachowanie pokuty – złączyli się między sobą, zostają nakazane dni pokuty, podczas których wierni powinni przeznaczać więcej czasu na modlitwę, wykonywać uczynki pobożności i miłości, podejmować akty umartwienia przez wierniejsze wypełnianie własnych obowiązków, zwłaszcza zaś zachowywać post i wstrzeźliwość (por. kan. 1249 KPK). Dniami pokuty

w Kościele powszechnym są poszczególne piątki całego roku i czas Wielkiego Postu (por. kan. 1250 KPK).

Mając na uwadze powyższe normy, polecam, aby w Diecezji Kaliskiej przestrzegano następujących zasad:

I. PRZEPISY POSTNE

A. Wstrzemięźliwość od pokarmów mięsnych i post ścisły

1. Wierni, którzy ukończyli 14. rok życia, są zobowiązani do zachowania w ciągu całego życia wstrzemięźliwości od pokarmów mięsnych w następujące dni:

- a) we wszystkie piątki całego roku,
- b) w Środę Popielcową.

Wstrzemięźliwość od pokarmów mięsnych nie obowiązuje, jeżeli zgodnie z przepisami liturgicznymi, w piątek przypada uroczystość.

2. Wierni, którzy ukończyli 18. rok życia, aż do rozpoczęcia 60. roku życia, oprócz wstrzemięźliwości od pokarmów mięsnych są zobowiązani do zachowania postu ścisłego w następujące dni:

- a) w Środę Popielcową,
- b) w Wielki Piątek.

Post ścisły pozwala na jednorazowy posiłek do syta oraz na dwa skromne posiłki w ciągu dnia.

3. Wierni, którzy nie mają możliwości wyboru pokarmów i muszą spożywać to, co zostanie im podane, mogą korzystać z dyspensy od obowiązku wstrzymania się od potraw mięsnych w piątki całego roku. Taka dyspensa nie istnieje w Środę Popielcową i Wielki Piątek.

Niemożliwość zachowania wstrzemięźliwości od pokarmów mięsnych w piątek zakłada jednak podjęcie innych form pokuty, takich jak: modlitwa, jałmużna, uczynki pobożności i miłości, wierniejsze spełnianie obowiązków.

4. Dla słusznej przyczyny proboszcz/administrator może udzielić w pojedynczym przypadku

– poszczególnym wiernym, poszczególnym rodzinom lub wspólnotom wiernych – dyspensy od wstrzemięźliwości od potraw mięsnych, z wyjątkiem:

- a) Środy Popielcowej,
- b) Wielkiego Piątku.

Proboszcz winien jednak na korzystających z dyspensy obowiązek modlitwy w intencjach Ojca Świętego oraz złożenia ofiary do skarby z napisem „Jałmużna postna”, względnie częstszego spełniania uczynków chrześcijańskiego miłosierdzia.

Z dyspensy udzielonej przez jakiegokolwiek proboszcza Diecezji Kaliskiej mogą korzystać wierni Diecezji Kaliskiej wszędzie, gdziekolwiek się znajdują, a także wszyscy inni wierni przebywający na terenie Diecezji Kaliskiej.

Tej samej władzy dyspensowania udzielam wszystkim spowiednikom przy sprawowaniu Sakramentu Pokuty.

Prośbę o dyspensę – w formie pisemnej – można także kierować do Kurii Diecezjalnej. Przed posiłkiem należy poinformować zainteresowanych o udzielonej dyspensie.

B. Powstrzymywanie się od zabaw

Powstrzymywanie się od zabaw sprzyja opanowaniu instynktów i wolności serca (zob. KKK 2043). Obowiązuje we wszystkie dni Wielkiego Postu.

II. CZAS KOMUNII ŚWIĘTEJ WIELKANOCNEJ

Czas Komunii wielkanocnej, obejmuje okres od Środy Popielcowej, tj. od dnia 22 lutego 2023 r. do Bożego Ciała. Przyjęcie Komunii św. z okazji Wielkanocy w naznaczonym terminie należy do podstawowych obowiązków katolika.

Zachęcam gorąco Diecezjan, aby z żywą wiarą i żarliwą skruchą przystąpili do Sakramentu Pojednania i duchowo odnowieni przyjęli Chrystusa w Komunii Świętej.

III. JAŁMUŻNA WIELKOPOSTNA

Każdy wierny – w miarę swoich możliwości – zobowiązany jest do troski o potrzebujących. Jedną z jej form jest jałmużna. Ofiary na jałmużnę składane do puszek wystawionych w Wielkim Poście, przekazywane będą na Caritas, szczególnie na pomoc poszkodowanym w wyniku wichur i uchodźcom z Ukrainy.

Serdecznie dziękuję za zrozumienie tych potrzeb i za składane ofiary.

+Damian Bryl Biskup Kaliski

SZKOLNE REKOLEKCJE WIELKOPOSTNE

Wielki Post to czas pokuty i nawrócenia, a także czas przygotowania do Świąt Wielkanocnych. Dlatego w dniach 22-24 lutego odbywały się w naszej parafii Szkolne Rekolekcje Wielkopostne. Pierwszego dnia rekolekcji, czyli w Środę Popielcową uczniowie szkoły podstawowej wraz z nauczycielami uczestniczyli we Mszy Świętej, którą odprawił ksiądz Proboszcz, z tradycyjnym obrzędem posypania głowy wiernych popiołem. W czwartek uczniowie naszej szkoły spotkali się w z siostrą Teresą i siostrą Konstancją ze zgromadzenia Elżbietanek. Siostry opowiedziały o swej codziennej posłudze, pomogły nam śpiewem i modlitwą w refleksji nad wielkopostnym nawróceniem. Odwiedziły również dzieci w naszym przedszkolu, gdzie także nie zabrakło radosnego śpiewu. Dla wszystkich dzieci z przedszkola i uczniów oraz nauczycieli ze szkoły podstawowej siostry Elżbietanki przywiozły po dziesiątkę różańca z Jerozolimy. Ostatni dzień rekolekcji to nabożeństwo Drogi Krzyżowej, w której rozważania kolejnych stacji przedstawiali uczniowie klasy 8a i 8b. Było to również czwarte dziękczynienie bierzmowanych za dary Ducha Świętego – dar męstwa. Uczniowie w czasie rekolekcji oprócz ćwiczeń duchowych realizowali zadania z programu wychowawczego szkoły, które dotyczyły Dnia Bezpiecznego Internetu, poznając korzyści, ale i zagrożenia z tym związane. Uczyli się, w jaki sposób zabezpieczyć swoje dane oraz jak uniknąć niebezpieczeństw w sieci, co w obecnym świecie jest bardzo ważne.

Donata Mróz - katecheta

Redagują członkowie Rady Parafialnej
Oprawa graficzna i przygotowanie do druku Waclaw Kieremkamp
